

Ο.Λ.Μ.Ε.

Ερμού & Κορνάρου 2

ΤΗΛ: 210 32 30 073 – 32 21 255

FAX: 210 33 11 338

www.olme.gr

e-mail:olme@otenet.gr

Αθήνα, 4/3/09

ΓΙΑΤΙ ΛΕΜΕ ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΥΠΕΠΘ

Το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ εκτιμά ότι με το διάλογο που προωθεί η κυβέρνηση επιχειρεί να συγκαλύψει τα πραγματικά προβλήματα της εκπαίδευσης προσπαθώντας να πείσει μαθητές και γονείς, την κοινωνία όλη, ότι η αλλαγή του τρόπου πρόσβασης στα Πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ μπορεί να αλλάξει ή έστω να θίξει τον ταξικό – καταναεμητικό ρόλο του σχολείου και την αναπαραγωγή των κοινωνικών ανισοτήτων. Δεν είναι τυχαία η επιλογή του χρόνου (οικονομική κρίση και μέτρα στήριξης του κεφαλαίου με τη διάθεση 28 δις στις τράπεζες, αλλά και μετά την πρόσφατη έκρηξη της νεολαίας με αφορμή τη δολοφονία του μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου το Δεκέμβρη), ούτε μη αναμενόμενη η επιδίωξη της κυβέρνησης να αντιστρέψει και με αυτόν τον τρόπο το κλίμα δυσαρέσκειας και απονομιμοποίησης της πολιτικής της, ιδιαίτερα στη νεολαία.

Ο διάλογος δεν ξεκινά από μηδενική βάση, «tabula rasa», όπως ισχυρίζεται ο υπουργός. Η βάση του «διαλόγου» είναι η ήδη υποβαθμισμένη, απαξιωμένη δημόσια εκπαίδευση, για την οποία ο κρατικός προϋπολογισμός προβλέπει ακόμη πιο μειωμένα κονδύλια για φέτος. Βάση του είναι οι αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις, στην Ανώτατη Εκπαίδευση, η αναγνώριση των ποικιλώνυμων ΚΕΣ και Κολεγίων, η βάση του 10, τα νέα-παλιά Αναλυτικά Προγράμματα και βιβλία, ο εξεταστικός μινώταυρος για τους μαθητές και η αξιολόγηση – χειραγώγηση για τους εκπαιδευτικούς, η λιτότητα για τους εργαζόμενους και η ενίσχυση της ελαστικής εργασίας.

Η κυβέρνηση μιλώντας για μηδενική βάση, σε ένα τέτοιο πλαίσιο, ξεκαθαρίζει την πρόθεσή της να μην κάνει πίσω σε τίποτε από την αντιλαϊκή, αντιεκπαιδευτική πολιτική της. Ίσα – ίσα προιδεάζει για το είδος των προτάσεων της, η επιλογή της την ίδια στιγμή να προωθεί την κατάργηση του ασύλου, να «χτυπά» μαζικά συλλαλητήρια (όπως αυτό της 9^{ης} Γενάρη για τον Νίκο Τεμπονέρα), να μην αντιδρά στις παραπομπές με τον «τρομονόμο» των συλληφθέντων μαθητών κ.λπ. Ήδη ο ίδιος ο Υπουργός Παιδείας με δηλώσεις του ξεκαθάρισε πως η «tabula rasa δεν αφορά τους ήδη ψηφισμένους νόμους της κυβέρνησης».

Η επικέντρωση του διαλόγου σε κάποια συγκεκριμένα, παρεπόμενα όμως, ζητήματα (π.χ. σύστημα πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και πανεπιστημιακό άσυλο) φαίνεται ότι αποτελεί συστηματική πρακτική όλων των κυβερνήσεων. Εκτιμούμε ότι η εστίαση σε ζητήματα όπως τα παραπάνω, με παράκαμψη των μεγάλων προβλημάτων που ταλανίζουν την εκπαίδευση και τους εκπαιδευτικούς, αποδεικνύεται, εκ των πραγμάτων, ότι είναι πολιτική επιλογή που στόχο έχει τον αποπροσανατολισμό της κοινωνίας. Γι' αυτό και λειτουργεί περισσότερο σε επικοινωνιακό επίπεδο παρά σε επίπεδο ουσίας, την οποία

συνειδητά προσπερνά. Γιατί δεν υπάρχει κυβερνητική ευαισθησία, πρόταση και βούληση για λύσεις.

Καμιά από τις «επίσημες» προτάσεις των «προκεχωρημένων φυλάκων» του ΥΠΕΠΘ, όσα περιτυλίγματα κι αν χρησιμοποιούν, δεν έρχεται να αλλάξει «επί τα βελτίω» το επίπεδο του σχολείου, το επίπεδο των πανεπιστημιακών σπουδών, το σύστημα πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και να διασφαλίσει την επαγγελματική αποκατάσταση των αποφοίτων. Αντίθετα επιδιώκουν με την αντιλαϊκή συνταγή των επιλογών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στα πλαίσια της στρατηγικής της «Λισαβόνα» και της «Μπολόνια», να θεμελιώσουν μια εκπαίδευση που έχει βασικό προσανατολισμό της την ανταγωνιστικότητα, την ευελιξία, την ιδιωτικοποίηση, την εμπορευματοποίηση και αναπόφευκτη συνέπεια το παραπέρα βάθεμα των ταξικών φραγμών. Οι προτάσεις αυτές αποτελούν συνέχεια των αντιδραστικών μεταρρυθμίσεων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, (με το νόμο πλαίσιο, τους κύκλους σπουδών, τον κοινό ευρωπαϊκό χώρο κλπ) και την τεχνική εκπαίδευση (ΕΠΑΛ, ΕΠΑΣ), με την προσπάθεια αναγνώρισης των ΚΕΣ και κατάργησης του άρθρου 16, με τη λογική που διέπει τα Αναλυτικά Προγράμματα και τα νέα βιβλία, με την αξιολόγηση - χειραγώγηση. Πηγάζουν από τη βαθύτερη επιδίωξη των δυνάμεων της αγοράς και του κεφαλαίου, για τη διαμόρφωση του νέου εργασιακού μοντέλου που απαιτεί η αύξηση της κερδοφορίας του. Δηλαδή ενός εργατικού δυναμικού ευέλικτου, προσαρμόσιμου στις ραγδαία μεταβαλλόμενες ανάγκες της καπιταλιστικής παραγωγής, από την άποψη των γνώσεων και των δεξιοτήτων του.

Η εμπειρία μας οδηγός δράσης

Η εμπειρία μας για το πώς η κυβέρνηση εννοεί το διάλογο είναι «τραυματική» και επηρεάζει καταλυτικά τη σημερινή στάση μας. Όλα τα νομοσχέδια όχι μόνο κατατέθηκαν στη βουλή από το ΥΠΕΠΘ και ψηφίστηκαν χωρίς ουσιαστικό διάλογο και διαπραγμάτευση με τις ομοσπονδίες των εκπαιδευτικών, αλλά προωθήθηκαν με αυτά πολιτικές που ήταν σε πλήρη αντίθεση με τα κύρια αιτήματα και τους στόχους του εκπαιδευτικού κινήματος, έπληξαν το δημόσιο σχολείο και πανεπιστήμιο, χειροτέρεψαν την εργασιακή και επιστημονική θέση των εκπαιδευτικών. Το ίδιο αρνητική είναι και η εμπειρία από τη συμμετοχή εκπροσώπων μας σε διάφορα όργανα, υποτιθέμενου κοινωνικού διαλόγου, όπως η επιτροπή παρακολούθησης του ΕΠΕΑΕΚ, το ΔΣ του Οργανισμού Επιμόρφωσης, αλλά και άλλες θεσμικές επιτροπές.

Τα τελευταία χρόνια, με αφετηρία τον κοινωνικό διάλογο του Γ. Αρσένη, όπου χρησιμοποιήθηκε ως φύλλο συκής για να περάσουν οι νόμοι 2525/97 και 2640/98, ενδιάμεσο στάδιο το διάλογο της Μ. Γιαννάκου, προκειμένου να περάσει τις αντιδραστικές αλλαγές την τριτοβάθμια εκπαίδευση και κατάληξη την τρίτη θεατρική πράξη του Α. Σπηλιωτόπουλου, οι κυβερνήσεις προσπάθησαν να αξιοποιήσουν μια τυπική μορφή κοινωνικής συναίνεσης για να διασκεδάσουν τις αρνητικές εντυπώσεις της αντιεκπαιδευτικής και αντιλαϊκής πολιτικής τους και να επιβάλλουν περαιτέρω μέτρα προς την ίδια κατεύθυνση.

Εν τω μεταξύ, ο Υπουργός Παιδείας αρνείται να καταθέσει έστω και τους άξονες των θέσεων του Υπουργείου Παιδείας, επιδιώκοντας να εμπλέξει την εκπαιδευτική κοινότητα και τους κοινωνικούς φορείς σε μια αποπροσανατολιστική διαδικασία, η οποία εξ αντικειμένου δε μπορεί να οδηγήσει πουθενά, με στόχο να

κερδίσει πολιτικό χρόνο και να δημιουργήσει σε μαθητές και γονείς προσδοκίες για ένα δήθεν δικαιότερο σύστημα πρόσβασης που θα τους απαλλάξει από ένα εξοντωτικό, ψυχοφθόρο και οικονομικό φορτίο. Και αυτό όταν η ίδια η κυβέρνηση μείωσε τον αριθμό των εισαγόμενων από 85000 σε 68000 και με τη θεσμοθέτηση του ταξικού και αντιεκπαιδευτικού μέτρου της « βάσης του 10».

Δεν είχαμε, ούτε έχουμε αυταπάτες. Ο κυβερνητικός ανασχηματισμός δε σημαίνει νέα κυβέρνηση, ούτε, βεβαίως, δηλώθηκε από τον πρωθυπουργό και το νέο υπουργό παιδείας η βούληση για αλλαγή των βασικών κατευθύνσεων της κυβερνητικής πολιτικής, που υπηρετούν με επιμονή και συνέπεια την εμπορευματοποίηση και την ιδιωτικοποίηση της παιδείας.

Κατά συνέπεια, παραμένει αναπάντητο το δικαίωμα της νέας γενιάς στη μόρφωση, στην πραγματικά δωρεάν δημόσια εκπαίδευση, αλλά και οι πραγματικές ανάγκες της κοινωνίας που επιβάλλουν αλλαγή της εκπαιδευτικής πολιτικής, στην κατεύθυνση της στήριξης και ενίσχυσης της δημόσιας εκπαίδευσης, της αναβάθμισης του περιεχομένου των σπουδών, της γενναίας χρηματοδότησης, της ολόπλευρης στήριξης τον εκπαιδευτικού και της αντιμετώπισης της μαθητικής διαρροής.

Το σύστημα πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, παρότι είναι ένα σημαντικό ζήτημα που απασχολεί μαθητές και γονείς, δεν παύει να είναι ένα παρεπόμενο και επιμέρους ζήτημα του εκπαιδευτικού συστήματος. Άρα οι όποιες αλλαγές μόνο στο εξεταστικό δε μπορούν από μόνες τους να συμβάλουν στη βελτίωση της ποιότητας της παρεχόμενης εκπαίδευσης. Απαιτούνται ριζικές αλλαγές σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Τα συνδικάτα οφείλουν να έχουν κινηματική «κουλτούρα» διαπραγματεύσεων. Μορφή της σωματειακής διαπραγμάτευσης είναι η συλλογική σύμβαση. Η διαπραγμάτευση των συνδικάτων με την ιδιωτική ή κρατική εργοδοσία θα πρέπει να ενώνει τα μέλη του σωματείου, να έχει αιτήματα αιχμής, να συσπειρώνει και να κάνει ποιο μαχητικούς τους εργαζόμενους.

Δεν θα συμμετάσχουμε λοιπόν στο «διάλογο» μέσω του Συμβουλίου Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης του ΕΣΥΠ και γιατί:

- Η κυβέρνηση αποφάσισε μονομερώς τους όρους, τις συνθήκες και το επίπεδο της διαπραγμάτευσης και όρισε ότι η συζήτηση για το λύκειο και το σύστημα πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση θα πραγματοποιηθεί στο Συμβούλιο Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης του ΕΣΥΠ. Κατά τη γνώμη μας, το ΕΣΥΠ εξ αντικειμένου αδυνατεί να εκφράσει τη συνισταμένη της κοινωνικής ευαισθησίας και βούλησης, ενώ επανειλημμένα χρησιμοποιήθηκε από τις κυβερνήσεις για την επικύρωση προειλημμένων αποφάσεών τους, καθώς έχουν τη δυνατότητα να ελέγχουν τα όργανα αυτά (Π.Δ. 127/03, αρθρ. 7, παρ.4).

- **Είναι προσχηματικός!** Απ' τη μια, «κουβέντα» να γίνεται και το ΥΠΕΠΘ να νομοθετεί, όπως π.χ. με τον πολύ πρόσφατο νόμο για τα ΕΠΑΛ, όπου υπήρξε, για μια ακόμη φορά, πλήρης αγνόηση των σχετικών προτάσεων της ΟΛΜΕ. Και από την άλλη τα προβλήματα της δημόσιας εκπαίδευσης και των εκπαιδευτικών να χρονίζουν και να επιδεινώνονται και από την ασκούμενη κυβερνητική πολιτική τα τελευταία χρόνια, χωρίς η επίλυσή τους να περιλαμβάνεται στην ατζέντα.

- **Επιπλέον, δεν υπάρχει ούτε και η παραμικρή δέσμευση για αντιμετώπιση μείζονος σημασίας ζητημάτων-προβλημάτων, την επίλυση των οποίων η ΟΛΜΕ θεωρεί εκ των ων ουκ άνευ συνθήκη για μια ουσιαστική διαδικασία διαπραγμάτευσης.**

Σημειώνουμε, για άλλη μια φορά, ότι η ΟΛΜΕ έχει καταθέσει την εκπαιδευτική της πρόταση, για το περιεχόμενο του δημόσιου σχολείου που επιδιώκουμε και αγωνιζόμαστε. Οι επεξεργασμένες προτάσεις του κλάδου μας για τη βελτίωση της δημόσιας εκπαίδευσης και την αναβάθμιση του εκπαιδευτικού έχουν περάσει χρόνια τώρα τη δοκιμασία της συλλογικής μας σκέψης και εμπειρίας, είναι αποτέλεσμα των πολύχρονων αγώνων μας αλλά και της αγωνίας μας για το δημόσιο σχολείο και η κυβέρνηση δεν έχει το πολιτικό και ηθικό δικαίωμα να τις αγνοεί!

Απαιτούμε, κατά συνέπεια, ουσιαστική διμερή διαπραγμάτευση με το ΥΠΕΠΘ.

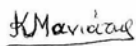
Για την ΟΛΜΕ οδηγός της διαπραγμάτευσης είναι τα αιτήματα που έχουν τεθεί από τη ΓΣ των προέδρων των ΕΛΜΕ στις 25.10.08 και έχουν κατατεθεί και στο νέο Υπουργό Παιδείας.

Απαιτούμε ως ελάχιστη ένδειξη καλής θέλησης:

- **Δέσμευση της κυβέρνησης για αύξηση των δαπανών για την παιδεία**, γιατί χωρίς αυτή, καμία ουσιαστική βελτίωση δεν πρόκειται να προχωρήσει. Απαιτούμε, ειδικότερα, την άμεση αύξηση των δαπανών στο 5% του ΑΕΠ, που ήταν και δέσμευση της σημερινής κυβέρνησης προεκλογικά (τόσο το 2004, όσο και το 2007). **Να γίνει δηλαδή άμεσα τροποποίηση του προϋπολογισμού, με γενναία αύξηση των δαπανών για την παιδεία**, ως τη στοιχειώδη έμπρακτη απόδειξη από την κυβέρνηση της βούλησής της να εργαστεί επιτέλους για την βελτίωση της δημόσιας εκπαίδευσης.
- **Υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας εφ' όλης της ύλης.**
- Ο νέος νόμος για την αναγνώριση των ΚΕΣ, τερπιλίζει το δημόσιο πανεπιστήμιο, αλλά και ολόκληρο το δημόσιο εκπαιδευτικό σύστημα και θα πρέπει να ανασταλεί, τουλάχιστον, τώρα η εφαρμογή του.

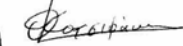
Για το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ

Ο Πρόεδρος

Κώστας Μανιάτης

Ο Γ. Γραμματέας

Θέμης Κοτσιφάκης